

Raamattulentosarja
SANASTA TIEN LÖYTÄÄ
Sievissä 27. marraskuuta 2017
www.sanaveli.com
veli.tuomi@gmail.com

92. Raamattuluento: Minä tunnen hänet

Alkurukous: Herra, minä kirjoitan ja puhun tässä koska minä tunnen sinut. Sinä olet opettanut minua tuntemaan itseäsi. Siksi haluan todistaa sinusta. Profeettasi Jesaja tiesi: ”Sinun opetustasi ikävöivät kaukaiset rannatkin” (Jes. 42:4). Monet sydämet janoavat saadakseen tuntea sinua paremmin. Myös minun sieluni kaipaa sinua lähelleni. Tule Herra Jeesus! Aamen.

Alkutervehdys

”Yhä runsaampana tulkoon osaksenne armo ja rauha, jonka Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tunteminen antaa” (2. Piet. 1:2).

Uskon perusteita

Jotta usko voisi olla ihmiselle pelastukseksi ja elämän kantavana voima, sen täytyy perustua varmuuteen totuudessa. Jos jokin tieto, ilmoitussana tai muu perusasia ei ole täysin luotettavaa ja varmaa, ei sellaisesta ole apua eikä tukea kenellekään ihmiselle.

Elävä uskokin alkaa usein pelkästä hapuilusta. Se etsii ja kolkuttaa. Usein tie joutuu kadoksiin. Jopa uskon kohde tuntuu katoavan etsivän erämaassa. Ajan mittaan uskon tulee kuitenkin vahvistua Jumalan sanan lukemisen ja tutkimisen avulla. Sieltä Henki kirkastaa Kristusta ja näin Jumalan tunteminen lisääntyy. Usko alkaa nyt kantaa ihmistä ja tämä usko voi ajallaan kantaa myös muita, vielä uskossaan heikkoja. Tähän kaikkeen tarvitaan kasvamista ja jopa epäonnistumisia.

Kuitenkin useat jäävät jo uskonelämän alkumetreille. Hengellinen velttous on monesti syytä kaikkeen. Into loppui. Epävarmuus, orjan mieli, hengellinen avuttomuus, kyvyttömyys ja muu vastaava johtuu usein siitä, että ei riittävästi tunneta uskon alkajaa ja täyttäjää, Jeesusta Kristusta. Ei ollut lapsella aikaa Kristuksen tuntemisen etsinnälle. Armo ja rauha, samoin ilo ja lepo, uskon voima ja rohkeus kasvavat kuitenkin vain Herran tuntemisen myötä. Velto kilvoittelija ei lepoa ja rauhaa löydä.

Pelastumisemme perustuu Jumalan tuntemiseen. Jesajasta luetta: ”...Tuntemuksensa [so. tuntemisensa] kautta hän, minun vanhurskas palvelijani, vanhurskauttaa monet, säilyttäen päällensä heidän pahat tekonsa.” (Jes. 53:11). Kun halutaan lujalle pohjalle, Herran tuntemisesta on silloin kyse. Vanha virsi sanoo: ”Kaikkein suurin viisaus, Jumalan on tuntemus”. Jeremiasta luetta: ”ja joka kerskaa, kerskatkoon siitä, että hän on ymmärtäväinen ja tuntee minut...” (Jer. 9:24 KR 38).

Meidän tulee tuntea ensiksi uskomme kohde. Jos näin ei ole, usko ei ole kristillistä uskoa. Se on ehkä mielipiteitä, ihmisviisauden kehittelemiä oppeja, toiveajattelua, luuloa, unelmaa, kaikkea tällaista, mutta pelastavaa uskoa se ei ole.

Moniin eri asioihin uskotaan tässä maailmassa: uskotaan suomalaiseen urheiluun, omaan puolueeseen, omaan uskontoliikkeeseen ja niin edelleen. Maailmassa uskotaan yleisesti että kaikki menee ajallaan parempaan päin. Ihmiset voivat olla hyvinkin varmoja tällaisissa uskomisissaan. Mutta voi tulla pettymysten päiväkin. Rakennus ei ollut luja, eikä totuudelle perustettu. Koko elämä on hukassa.

Apostoli Paavali oli uskossaan varma. ”Siitä syystä minä myös näitä kärsin, enkä sitä häpeä; sillä minä tunnen hänet, johon minä uskon, ja olen varma siitä, että hän on voimallinen siihen päivään asti säilyttämään sen, mikä minulle on uskottu” (2. Tim. 1:12). Hän tahtoi myös kasvaa Herran tuntemisessa. ”Minä tahdon tuntea Kristuksen ja hänen ylösnousemisensa voiman ja tulla hänen kaltaiseksi osallistumalla hänen kärsimyksiinsä ja kuolemaansa” (Fil. 3:10).

Uskon tulee levätä yksin Kristuksen täytetyn työn varassa ja hänen sisäisessä tuntemisessaan. Sillä ”Perustus on jo laskettu, ja se on Jeesus Kristus. Muuta perustusta ei kukaan voi laskea.” (1. Kor. 3:11). ”Tämä sana on varma ja vastaanottamisen arvoinen: Kristus Jeesus on tullut maailmaan pelastamaan syntisiä, joista minä olen suurin” (1. Tim. 1:15).

Oletko sinä varma?

Joskus kysytään: ”Oletko varma asiastasi?” Kysymys on aina tarpeellinen. Joku sanoo että on ”pelattava aina varman päälle”. Juuri niin. Tuomioistuimeenkaan ei kannata mennä jos ei ole asiastaan varma. Uskonelämässä on ennen muuta oltava varma ”asiastaan”.

Epävarmuuden ajassamme puhe uskon varmuudesta voi olla oudon kuuloista. Jos joku on varma Kristuksen tuntemisessaan ja uskossaan häneen, kummeksijoita riittää. Tällaista ehkä puhutaan: ”Meikäläinen sitä on vain tällainen köyhä kerjäläinen ja aina hyvin pienellä paikalla. Uskokin tuntuu kasvavan alaspäin kuin lehmän häntä. Aina sitä vain jää tässä koulussa luokalleen.” Näin he selittelevät omaa pienuuttaan. Toki ihan välttämätöntä onkin olla hengessään köyhä ja tyhjä, mutta aivan toisessa merkityksessä kuin nämä puhujat ajattelevat. Eli mitä hyötyä on omasta nöyryydestään ja alamittaisuudestaan jos ei tunneta Herraa.

Silti, minä tunnen hänet johon uskon, sen tähden minä puhun. Lainaan tähän apostoli Paavalia. ”Meillä on sama uskon Henki, josta on kirjoitettu: ”Minä uskon, ja siksi puhun.” Niin mekin puhumme, koska uskomme.” (2. Kor. 4:13).

Paavali halusi myös kaikkien muidenkin oppivan yhä paremmin tuntemaan Kristusta. Hän kirjoitti ”Minä rukoilen, että Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja näkemisen hengen, niin että oppisitte tuntemaan hänet” (Ef. 1:17).

Mikä on varmaa, mikä ei?

Varmaa on kaikki mikä perustuu Jumalan lupauksiin. Aabraham oli varma. Hän ei epäillyt vaikka inhimillisesti katsoen peli oli jo menetetty. Poika oli heille kyllä luvattu, mutta Saara ja Aabraham olivat lapsentekoon jo täysin kykenemättömiä. Vaikka Saara nauroikin, Aabraham ei epäillyt. ”mutta Jumalan lupausta hän ei epäuskossa epäillyt, vaan vahvistui uskossa, antaen kunnian Jumalalle, ja oli täysin varma siitä, että minkä Jumala on luvannut, sen hän voi myös täyttää. Sen tähden se luettiin hänelle vanhurskaudeksi.” (Room. 4:20–22). Jumalan lupaus ja lisäksi hänen antamansa vala riittivät Aabrahamille. Koska hän uskoi, hänestä tuli Jumalan silmissä vanhurskas. Jumala luki hänen uskonsa vanhurskaudeksi ilman tekoja. Hän on nyt kaikkien uskovien kantaisä. Lupauksen sana on voimassa jokaiselle jolla on Aabrahamin usko. Vain usko vanhurskauttaa syntisen. ”Kun vanhurskas palvelijani uskoo, hän saa elää, mutta jos hän luopuu, en häntä hyväksy. Me emme ole niitä, jotka luopuvat ja joutuvat tuhoon, vaan niitä, jotka uskovat ja pelastavat sielunsa.” (Hepr. 10:38,39). ”Me olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet” (Room. 5:1).

Tämä koskee kaikkia niitä jotka uskovat. Tästä seuraa uskovalle suunnattomat Jumalan sanan lupaukset. ”Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.” (Room. 8:38,39).

Jeesus sanoo: ”Jos te tunnette minut, opitte tuntemaan myös minun Isäni. Te tunnette hänet jo nyt, olettehan nähneet hänet.” (Joh. 14:7).

”Hän on pelastanut meidät pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan, hänen, joka on meidän lunastuksemme, syntiemme anteeksianto.” (Kol. 1:13,14).

”Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta.” (Ap. t. 10:43).

Apostoli Paavali oli ollut seurakunnan vainooja. Kun Kristus pysäytti Damaskon tiellä lainkiivailija Sauluksen, Herra kysyi: ”Miksi vainoat minua”. Nyt kaikki muuttui. Herra Jeesus Kristus otti tuon äsken niin jumalisen fariseuksen, Sauluksen, koulutettavakseen. Entinen, lakiin perustuva vanhurskaus, oli nyt hänelle pelkkää roskaa. ”Pidän todella sitä kaikkea pelkkänä tappiona, sillä Herrani Kristuksen Jeesuksen tunteminen on minulle arvokkaampaa kuin mikään muu. Hänen tähtensä olen menettänyt kaiken, olen heittänyt kaiken roskana pois, jotta voittaisin omakseni Kristuksen ja jotta kävisi ilmi, että kuulun hänelle. (Fil. 3:8,9).

Saulus sai nyt nimekseen Paulus, joka tarkoittaa muun muassa pientä ja nöyrää. Näin Saulus Tarsolaisesta tuli Paulus, eli suomenkielellä Paavali. Näin hänestä tuli apostoli muiden apostolien joukkoon. ”Heidän kuuloonsa oli vain tullut: ”Meidän entinen vainoojamme julistaa nyt sitä uskoa, jota hän ennen hävitti” ” (Gal. 1:21).

Herran antaman opetuksen perusteella Paavali tuli tuntemaan Herran Jeesuksen syvällisesti ja perusteellisesti. Hän kirjoitti efesolaisille: ”olette kaiketi kuulleet siitä Jumalan armon taloudenhoidosta, mikä on minulle teitä varten annettu, että näet tämä salaisuus on ilmestyksen kautta tehty minulle tietäväksi, niin kuin olen siitä edellä lyhyesti kirjoittanut; josta te sitä lukiessanne voitte huomata, kuinka perehtynyt minä olen Kristuksen salaisuuteen.” (Ef. 3:2-4). Paavali oli nyt täysin varma asiastaan. Kaikki vastaväitteet olivat turhia. Hän kirjoitti korinttolaisille: ”Jos joku luulee olevansa profeetta tai hengellinen, niin tietäköön, että mitä minä kirjoitan teille, se on Herran käsky. Mutta jos joku ei sitä ymmärrä, niin olkoon ymmärtämättä.” (1. Kor. 14:37, 38). Herran sana on luotettava. Seurakunnan opettajista Paavali antaa kirjeessään ohjeen ”Hänen on pidettävä kiinni oppimme mukaisesta, luotettavasta sanasta, niin että hän kykenee myös rohkaisemaan toisia terveellä opetuksella ja kumoamaan vastustajien väitteet” (Tit. 1:9).

Itseemme perustuvan varmuus

Kaikki, mikä liittyy itseemme, on epävarmaa. Me elämme kokonaan synnin orjuudessa ja olemme itsessämme kokonaan saastaisia. Elämme synnin ruumiissa. Apostoli Paavali sanoi itsestään ”Tiedänhän, ettei minussa, nimittäin minun turmeltuneessa luonnossani, ole mitään hyvää. Tahtoisin kyllä tehdä oikein, mutta en pysty siihen. En tee sitä hyvää, mitä tahdon, vaan sitä pahaa, mitä en tahdo.” (Room. 7:18,19). Joku ystävä kysyi, miksi on tunnustauduttava syntiseksi. Sen tähden, että olemme itsessämme vain ja ainoastaan syntisiä. Mitä nopeammin tämän ymmärrämme ja hyväksymme sen tosiasiana, sitä nopeammin pääsemme vapaaksi orjuudestamme ja epäuskostamme. Tällöin emme etsi enää itsestämme jotakin hyvää ja Jumalalle kelpaavaa. Kaikki on saatava yksin armosta, yksin uskon kautta Kristukselta. Ja tämä kaikki on usein niin sanomattoman vaikeaa. Vastakovat kolhut ja epäonnistumiset saattavat saada meidät heittäytymään kokonaan armon varaan ilman omaa vanhurskauttamme. Kun koemme täydellisen vararikon luottamuksessa itseemme, asiat voivat kääntyä parhaaksemme. Se kuulostaa aluksi pelottavalta vaihtoehdolta, niin lujasti me luotamme itseemme. Kaikki ponnistelut tulla paremmaksi, ovat kuitenkin tuhoon tuomittuja. Jumalan on otettava meiltä pois itseluottamuksemme että armo alkaisi kelvata. Jumala ottaa siis lapseltaan luulot pois. Meidän turmeltunut luontomme, eli liha, ei koskaan voi vanhurskautua eikä pyhittyä. Luontomme on kerta kaikkiaan synnin vallassa.

Tässä olemme tulleet taas tuttuun teemaan laista ja armosta. Lakihan vaatii meiltä siihen perustuvaa tekojen vanhurskautta. Mutta laki johtaa meidät vääjäämättömästi tuhoon, koska yksikin rike tai epäonnistuminen estää lain vanhurskauden toteutumisen ja laki julistaa meidät nyt kirotuiksi. ”Sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia; sillä kirjoitettu on: ”Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettuna lain kirjassa, niin että hän sen tekee”. Ja selvää on, ettei kukaan tule vanhurskaaksi Jumalan edessä lain kautta, koska ”vanhurskas on elävä uskosta”. ” (Gal. 3:10,11).

Armo kuuluu niille jotka tunnustavat vilpittömästi syntisyytensä ja mahdottomuutensa lain edessä. Juuri siksi me tahdomme uskon kautta tulla vanhurskaiksi ilman omaa osuuttamme. Uskonvanhurskaus on täysin vapaa kaikista lain vaatimuksista. Se on armoa. Se on vapautta. Se on uskonvarmuutta.

Mutta onko hän joka sanoo tuntevansa Herran, jonkinlainen superuskovainen? Ei toki. Heikkous, avuttomuus, Herran kurikoulu ja oman turmeltuneisuutensa näkeminen, ovat usein ajaneet etsimään Herraa ja hänen tuntemistaan. Vain heikko voi sanoa tuntevansa Herran. Hänen tuntemiseen on tarvittu myös ahkeran sananlukemisen ja -tutkimisen lisäksi paljon rukousta ja avuksihuutamista.

Kun tulee sielunhätä

Armosta ja pelastuksesta puhutaan usein kristillisyydessä kuin päivänselvyytensä. Mutta mitä sitten kun ihmisessä puhkeaa syvä synnintunto? Omatunto on kuin tulessa. Kadotus uhkaa. Silloin laki on saanut tehtyä sen työn joka sille yksin kuuluukin, eli paljastaa ihmisen synnin. Kun sielua kohtaa omantunnon polte ja Jumalan tuomion pelko, kaikki voi muuttua. Nyt ei enää löydy omia vaateriepuja syntien peitoksi.

Kerran paratiisissa ihminen huomasi olevansa alasti. Syntiinlankeemus oli tullut. Ihmisen alastomuus paljastui häpeällisellä tavalla. Kun synnin tunto ilmestyy silloin ihmissielu huomaa olevansa hengellisesti täysin alaston ja sokea. Surullista tässä on se, että aina ei ole ketään joka neuvoisi pois tästä kauheasta tilasta, oikean opettajan, Herran Jeesuksen evankeliumin luo. Niinpä ihminen saattaa uudelleen peitellä syntiruumistaan monenlaisilla omakutoisilla vaateriekaleilla. Kuitenkin, teki ihminen mitä hyvänsä, synti näkyy omien vaatetilkkujenkin läpi. Se kaikki sellainen askartelu on hengellisesti sokean kirottua työtä. Vain Jeesuksen Kristuksen luona on puhdistettua kultaa ja silmävoidetta. Mutta hänen luokseen ei osaa kukaan terveesti toista neuvoa, jollei itse tunne Ristin Herraa. Herra Jeesus Kristus neuvoo mielellään alastonta ja sokeaa: ”Annan sinulle neuvon: osta minulta tulessa puhdistettua kultaa, niin tulet rikkaaksi, osta valkoiset vaatteet ja pue ne yllesi, niin häpeällinen alastomuutesi peittyi, osta silmävoidetta ja voitele silmäsi, niin näet.” (Ilm. 3:18).

Kun valhekristillisyyden upottava pohja on pettänyt, taluttajaa Jumalan luotettavan ja varman sanan äärelle ei tahdo siis löytyä. Vain Herran pyhästä sanasta löytyy taivaallinen vaatturi ja silmävoiteen tekijä. Sieltä löytyy tulessa puhdistettua kultaa. Mutta apua on todella vaikea löytää jos ei itse osaa sitä Jumalan varmasta sanasta ammentaa ja kun seurakunnissakaan ei ole riittävä Jumalan tuntemista.

Kirkkoja ja seurakuntakoteja, aivan uusiakin on. Rukoushuoneita on. Menoja on. Kaikkea on. Mutta mitkään ulkonaiset rakenteet, organisaatiot ja kliseet eivät hätäntynnyttä sielua auta, jos uskonyhteisöissä etsikkoaika on jo mennyt ohi, eikä Herran tuntemista ole ajallaan etsitty.

Kerran ja ajallaan Jumalan tuntemisen aika kyllä tulee. Mutta se aika on aivan liian kaukana tämän päivän hätään. Mistä nyt löytyisi hätäntyneelle, ehkä tunnontuskissaankin olevalle sielulle lepo? Sielulliset, itsekeskeiset opettajat, osaavat ohjata sieluja vain itsensä tykö. Suuria profeettoja on ja lisää tulee, mutta he eivät edusta Kristusta. Monet aikamme uskontojohtajat ovat antikristuksen ajan tuotetta.

Mutta ehkä lähellä on jo aika että ”*Ei missään minun pyhällä vuorellani tehdä pahaa eikä vahinkoa, sillä maa on täynnä Herran tuntemusta, niin kuin vedet peittävät meren.*” (Jes. 11:9). ”*Silloin ei kukaan enää opeta toista, veli ei opeta veljeään sanoen: 'Oppikaa tuntemaan Herra!' Sillä kaikki, pienimmästä suurimpaan, tuntevat minut, sanoo Herra.*” (Jer. 31:34). Mutta ”*Näky odottaa vielä toteutumistaan, mutta määräaika lähestyy joka hetki, se hetki tulee vääjäämättä. Jos se viipyy, odota, näky toteutuu varmasti ja ajallaan. Kirjoita siis: Tuo kansa on perin juurin röyhkeä ja väärämielinen. Mutta vanhurskas saa elää, kun hän pysyy uskollisena. Vanhurskas on elävä uskostansa.*” (Hab. 2:3,4 KR 92, 38).

Nyt kun aikaa vielä on, olisi opittava tuntemaan Herra ja hänen vanhurskautensa. Paavali kirjoitti Rooman seurakuntalaisille ja meille jokaiselle otsikolla: Varmuus pelastuksesta ”*Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo.*” (Room. 5:1).

Hän jatkaa: ”*Kiitos olkoon Jumalalle, joka aina kuljettaa meitä Kristuksen voittosaatossa ja antaa meidän kaikkialla levittää Kristuksen tuntemisen tuoksua!*” (2. Kor. 2:14).

Vielä luemme Herran sanasta: ”*Hänen jumalallinen voimansa on antanut meille lahjaksi kaiken, mikä kuuluu tosi elämään ja jumalanpelkoon. Olemmehan päässeet tuntemaan hänet, joka on kutsunut meidät kirkkaudellaan ja voimallaan.*” (2. Piet. 1:3). ”*Siitä me tiedämme tuntevamme hänet, että pidämme hänen käskynsä*” (1. Joh. 2:3).

Millainen on Herra joka tulee tuntea?

Hän on Jeesus, täynnä armoa ja totuutta. Hänen armonsä on paljon suurempi kuin kaikki meidän syntikurjuutemme. Hänen voimansa ja lohdutuksensa on ylenpalttista meitä kohtaan jotka uskomme. Hän on meidän pelastuksemme riemu. Hän vastaa meistä isän edessä. Hän on välimiehemme. Hän on avannut tien isän luo. Väliseinä, eli vihollisuus on poistettu. Saamme käydä pelotta Jumalan armoistuimen eteen. Tie kaikkeinpyhimpään on avattu. Syntimme ovat poissa. Niitä ei enää muisteta, eikä lueta. Hän on vapauttanut meidät synnin vankeudesta. Meitä ei tuomita tässä eikä tulevassa maailmanajassa, koska syyttävä laki on täytetty ja pyyhitty pois. Iankaikkisella rakkaudella hän rakastaa meitä. Me jotka uskomme, olemme saaneet korkean arvonimen: meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi, joita me olemmekin. Uskomme on siirtänyt meidät pimeyden vallasta Jumalan rakkaan Pojan valtakuntaan. Me saamme ilolla ammentaa pelastuksen lähteestä. Hän, Herra, on pitkämielinen ja suuri armossa. Hän asuu uskovissaan. Hän on meidän elämämme. Kaikki pimeyden vallat vapisevat hänen edessään. Hän on saanut niistä kaikista voiton riemun. Ne on saatettu julkisen häpeän alaisiksi. Taivaassa soi voitonvirsi. Kristus on kuningasten Kuningas ja herrain Herra. Hänen on taivas ja maa, häntä varten luotu, hänen käyttöönsä ja hänen alaisuuteensa pantu. Hänellä on kaikki valta taivaassa ja maanpäällä. Enkelilegionat palvelevat häntä. Hän tuomitsee kerran maanpiirin vanhurskaasti. Mutta heikkoja ja kurjia hän ei unohda. Kadotustuomio on poissa niiltä jotka uskovat. Mikään ei voi erottaa uskovaa Jumalan rakkaudesta. Hänen tuntemisensa rinnalla kaikki muu on silkkaa roskaa ja tuhoon tuomittua. Jumalan Karitsa pesee puhtaaksi kaikesta synnistä. Hänen veressään häävaatteet puhdistetaan ja valkaistaan.

Kaikkea tällaista on Herra Jeesus Kristus ja paljon muuta hän on. ”*Kun hän ei säästänyt omaa Poikaansa vaan antoi hänet kuolemaan kaikkien meidän puolestamme, kuinka hän ei lahjoittaisi Poikansa mukana meille kaikkea muutakin?*” (Room. 8:32).

Riittääkö sinulle tällainen Herra?

Hän sanoo: ”*"Autuas se, joka ei minua torju."*” (Matt. 11:6). Moni kuitenkin juoksentelee ihmisten perässä? Miksi? Kun vaikkapa arvellaan jossakin parantamiskokouksessa jonkun ihmisen pikusormen parantuneen, on lähdeittävä katsomaan. Ja suuret ihmismassat ryntäävät paikalle ihmettä katsomaan. Oo, he sanovat, eikö tämä ole sensaatiomaista, nyt se suuri herätys on tullut! Kummallista kyllä, oikeat parantumiset ovat tapahtuneet aina hyvin kaukana, Afrikassa ja niin edelleen. Ja

kuulon mukaan, se suuri profeetta tulee tännekin, naapurikaupunkiin. Mennään! Joo, mennään! Sieltä voi saada mukaan myös mahtavat fiilikset. Siksi viihdealan miehiä tarvitaan. Mutta parantajaprofeetat eivät puhu Kristuksesta, eikä hänen pelastustesteistaan. Profeetat puhuvat vain itsestään, enkelinäyistään ja muusta hölynpölystä, antaen samalla kuvan omasta ihmeellisyydestään. Mutta on kirjoitettu ”*Älköön teiltä riistökö voittopalkintoanne kukaan, joka on mieltynyt nöyryyteen ja enkelien palvelemiseen ja pöyhkeilee näyistään ja on lihallisen mielensä turhaan paisuttama*” (Kol. 2:18). Mutta kansa juoksee perässä. Ja koska kukaan ei huomaa mitään, valheprofeettojen toiminta saa jatkoa. Kuitenkin tämä pinnallisten ihmisten tauti on niin paha, että ei se kyllä sänkyjä vaihtamalla parane.

Ristinherrasta eivät nämä opettajat paljon puhu, koska sanoma Kristuksesta ei ole heidän mielestään ”mediaseksikästä”. Totta se toki on. Ei tämän maailman mediat juuri Jeesuksesta suitsuta. Toisaalta monet ihmiset haluavat enemmän sirkushuveja ja kokemuksia elämäänsä, siis niitä ihania fiiliksiä. He eivät kerta kaikkiaan välitä pelastavasta Kristuksesta. ”*Tarkoitin niitä, joiden mielen tämän maailman jumala on sokaissut, niin että he epäuskossaan eivät näe Kristuksen evankeliumin kirkkaudesta säteilevää valoa, Kristuksen, joka on Jumalan kuva*” (2. Kor. 4:4). Kun Kristus parantaa, se on aivan muuta. Koko ihminen parantuu tuolloin hänen armostaan ja Henkensä voimasta.

Mutta tällaista näyttää olevan kansa, joka ei Herraa tunne. Nuo joukot suorastaan odottavat että joku pettäisi heidät. Nämä kylillä juoksentelevat ihmiset, eivät huomaa edes sitä, että noilla valheprofeetoilla ei ole edes Kristuksen antamia vaatteita ja siksi heidän häpeänsä näkyy. Eli, uusilla keisareilla tai keisarinnoilla ei näytä olevan vaateriepuakaan päällään. Mutta eipä ole vaatteita juoksijoillakaan. Kuka tämänkin hulluuden huomaisi? Siksi tärkeintä on aina Kristuksen tunteminen (Fil. 3:1), Ja kuitenkin valhetta puhuvat valheprofeetat tekevät yhä ihmeitään. ”*He parantavat kepeästi tyttären, minun kansani, vammaan, sanoen: 'Rauha, rauha!' vaikka ei rauhaa ole.*” (Jer. 8:11).

Onko mitään keinoa, mikä saisi nämä taudinkantajat talttumaan? Itse tauti kyllä tunnetaan. Tauti on juurettomuus. Juoksijoilla ei ole juurta itsessään. ”*Mikä kallioperälle kylvettiin, on se, joka kuuluu sanan ja heti ottaa sen ilolla vastaan; mutta hänellä ei ole juurta itsessään, vaan hän kestää ainoastaan jonkun aikaa...*” (Matt. 13:21).

Pinnallisuus on kaiken hengellisen elämän surma. On päästävä sen tähden syvempään Kristuksen tuntemiseen. Vain sanastaan Herra opitaan tuntemaan, Jumalan sanasta. Kristus on Jumalan sana. ”*Hänellä oli pukunaan vereen kastettu viitta, ja hänen nimensä on Jumalan Sana*” (Ilm. 19:13).

Jeesus sanoo: ”*Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä.*” (Matt. 24:4).

Jumalan lapset tarvitsisivat vakiintumista. Sillä vain Jeesuksen turvassa ollaan todella turvassa. Hänen peruskalliollaan, hänen turvakaupungissaan ollaan täysin suojassa. Emme saa lähteä heti juoksemaan kun jokin virvatuli jostakin päin osuus silmiimme. Ulkopuolella ollaan heti raatelevien susien keskellä. Sen sijaan vanhurskauden vaikutus on lepo. Ja joka uskoo, se ei hätäile, ei pakene, ei pelkää.

Suostukaa sovintoon

”Näin sanoo Herra: Huuda kaikkeen maailmaan: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. Suostukaa ottamaan vastaan minut, Kunnian Herran. Haluan antaa jokaiselle ihmislapselle elävän sydämen kivisydämen sijaan. Avatkaa lukitut sydämenne kaikki te luopuneet lapset. Minä haluan vain armahtaa, haluan että saan olla teidän väkevä apunne ja turvanne aina iankaikkisuuteen asti. Minulla on antaa teille iankaikkinen elämä. Haluan asua teissä. Minä olen Herra. Tuntekaa minut ja saatte elää. ”*Rauhan minä jätän teille: minun rauhani - sen minä annan teille. En minä anna teille, niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä pelätkö.*” (Joh. 14:27). ”*...kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niin kuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet*” (Luuk. 13:34).

Mutta minä tunnen hänet johon minä uskon. En tunne häntä vain minä, vaan kaikki muutkin, jotka ovat ottaneet vastaan tuon niin suunnattoman pelastuksen ja pysyvät uskossaan vahvoina. ”*Ja si-*

nuun turvaavat ne, jotka sinun nimesi tuntevat; sillä sinä et hylkää niitä, jotka sinua etsivät, Herra” (Ps. 9:11).

Kristuksen tuntemisen kautta me voitamme omaksemme iankaikkisen elämän. Taivaassa tunnetaan vastaavasti meidät jotka uskon kautta tulimme tuntemaan Herran. Meissä on myös Pyhän Hengen sinetti josta meidät kerran tunnetaan. Siinä lukee: Herra tuntee omansa. Nimemme ovat Karitsan elämänkirjassa. Kiitos Herra!

Aamen.